

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 981

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 decembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
3.733 — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind aprobarea metodelor indirecte de stabilire a veniturilor și a procedurii de aplicare a acestora	2–5	1.457. — Ordin pentru completarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 208/2015 privind aprobarea regulilor de confirmare din punct de vedere al datelor clinice și medicale la nivel de pacient pentru cazurile spitalizate în regim de spitalizare continuă și de zi, precum și a Metodologiei de evaluare a cazurilor neconfirmate din punct de vedere al datelor clinice și medicale pentru care se solicită reconfirmarea	10
3.744. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind stabilirea cazurilor speciale de executare silită, precum și a structurilor abilitate cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită	6	ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
4.120. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea măsurilor de simplificare cu privire la transferuri și achiziții intracomunitare asimilate prevăzute la art. 270 alin. (10) și art. 273 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal	7–9	38. — Normă privind rezervele tehnice constituite pentru activitatea de asigurare, modul de calcul al acestora în scopul întocmirii situațiilor financiare anuale și registru special de evidență a activelor care le acoperă	11–15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind aprobarea metodelor indirecte de stabilire a veniturilor și a procedurii de aplicare a acestora

În temeiul art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, al art. 138 alin. (10) și al art. 342 alin. (1) și (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă metodele indirecte de stabilire a veniturilor, utilizate de organul fiscal cu ocazia verificării situației fiscale personale, precum și procedura de utilizare a acestora, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Metodele indirecte de stabilire a veniturilor sunt:

- a) metoda sursei și utilizării fondului;
- b) metoda fluxurilor de trezorerie;

c) metoda patrimoniului net.

Art. 2. — Direcția generală control venituri persoane fizice va lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2016.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Gelu-Ștefan Diaconu

București, 22 decembrie 2015.
Nr. 3.733.

ANEXĂ

METODELE INDIRECTE

de stabilire a veniturilor și procedura de aplicare a acestora

CAPITOLUL I Dispoziții comune

Art. 1. — Verificarea situației fiscale personale a persoanelor fizice cu privire la impozitul pe venit, prevăzută la art. 138 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul de procedură fiscală*, reprezintă ansamblul activităților desfășurate de organul fiscal având ca obiect examinarea totalității drepturilor și a obligațiilor de natură patrimonială, a fluxurilor de trezorerie și a altor elemente relevante pentru stabilirea situației fiscale reale a persoanei fizice verificate.

CAPITOLUL II

Activități preliminare verificării situației fiscale personale

Art. 2. — Pentru verificarea situației fiscale personale a persoanelor fizice, organele fiscale efectuează următoarele activități preliminare:

- a) analiza de risc;
- b) selectarea persoanelor care vor fi supuse verificării fiscale prealabile documentare;
- c) verificarea fiscală prealabilă documentară.

SECȚIUNEA 1

Analiza de risc

Art. 3. — (1) Analiza de risc este efectuată de organul fiscal pentru a identifica riscurile de neconformare la declararea veniturilor impozabile ale persoanelor fizice, a le evalua și a le gestiona.

(2) Analiza de risc se efectuează pentru stabilirea riscului probabil pentru un grup de persoane fizice.

(3) Analiza de risc se efectuează și pentru cazuri punctuale, astfel:

- a) rezultate în urma verificării fiscale prealabile documentare sau a verificării situației fiscale personale;
- b) identificate ca urmare a unor sesizări primite de la alte instituții ori autorități publice, precum și de la alte persoane fizice sau juridice.

Art. 4. — Analiza de risc constă în următoarele activități:

- a) identificarea riscurilor de nedeclarare a veniturilor impozabile;
- b) evaluarea riscurilor de nedeclarare a veniturilor impozabile;
- c) gestionarea riscurilor de nedeclarare a veniturilor impozabile.

Art. 5. — Activitatea de identificare a riscurilor de nedeclarare a veniturilor impozabile constă în efectuarea următoarelor operațiuni:

- a) stabilirea surselor de date;
- b) culegerea datelor deținute de alte entități;
- c) formalizarea datelor în structura necesară analizei;
- d) definirea caracteristicilor persoanelor fizice cu potențial risc de nedeclarare.

Art. 6. — Stabilirea surselor de date se realizează prin:

- a) evaluarea datelor deținute de organele fiscale cu privire la persoanele fizice și stabilirea necesarului de date care trebuie obținute în vederea identificării diferențelor dintre veniturile estimate pe baza situației fiscale personale și veniturile declarate organelor fiscale;
- b) identificarea surselor de date despre persoanele fizice, deținute de autorități publice și de alte entități, necesare determinării riscului de nedeclarare a veniturilor impozabile.

Art. 7. — Culegerea datelor deținute de alte entități se realizează prin următoarele modalități:

a) acces la bazele de date, în temeiul protocoalelor sau al acordurilor de colaborare și schimb de informații încheiate, în condițiile legii, între organele fiscale și entitățile deținătoare;

b) solicitarea datelor necesare pe baza unei cereri adresate de organul fiscal entității deținătoare;

c) valorificarea informațiilor primite de la autorități judiciare sau de la alte autorități publice naționale ori internaționale care dețin informații în legătură cu situația fiscală personală a contribuabilului;

d) valorificarea informațiilor primite ca urmare a sesizărilor de la alte entități sau persoane fizice ori juridice;

e) valorificarea informațiilor obținute de organele fiscale din surse deschise accesului public.

Art. 8. — Formalizarea datelor în structura necesară analizei se efectuează asupra:

a) grupurilor masive de date, existente în bazele de date proprii ale organelor fiscale sau descărcate din bazele de date ale altor autorități publice, interne și externe, la care Agenția Națională de Administrare Fiscală are acces;

b) datelor și informațiilor punctuale, obținute prin modalitățile prevăzute la art. 7.

Art. 9. — (1) În scopul definirii caracteristicilor persoanelor fizice cu potențial risc de nedeclarare se vor avea în vedere, în principal, următorii indicatori fiscali și patrimoniali privind persoanele fizice:

a) veniturile declarate de persoana fizică și de plătitori;

b) creșterile sau descreșterile elementelor patrimoniale ale persoanei fizice;

c) cheltuielile personale efectuate;

d) fluxurile de trezorerie.

(2) Pe baza indicatorilor fiscali și patrimoniali se determină atât veniturile estimate ca fiind realizate, cât și veniturile declarate ale persoanei fizice în perioada analizată.

(3) Datele și informațiile utilizate pentru indicatorii fiscali și patrimoniali prevăzuți la alin. (1) sunt cele obținute potrivit art. 7.

Art. 10. — Activitatea de evaluare a riscurilor pe care persoanele fizice le prezintă din punct de vedere fiscal se realizează prin:

a) calcularea riscului de nedeclarare ca diferență pozitivă între valoarea veniturilor estimate ale persoanei fizice, în perioada analizată, identificate pe baza datelor disponibile în cadrul analizei de risc, și veniturile declarate ale persoanei fizice, în aceeași perioadă;

b) stabilirea riscului minim acceptat de administrația fiscală prin verificarea încadrării diferențelor stabilite în limita prevăzută la art. 138 alin. (6) din Codul de procedură fiscală.

Art. 11. — Activitatea de gestionare a riscurilor pe care persoanele fizice le prezintă pentru administrația fiscală se realizează prin:

a) procesarea și elaborarea listei persoanelor care depășesc riscul minim;

b) elaborarea propunerilor pentru efectuarea verificării fiscale prealabile documentare, având în vedere valoarea riscului de nedeclarare, în ordinea descrescătoare stabilită potrivit prevederilor art. 10 lit. a), cu respectarea valorii riscului minim stabilit potrivit prevederilor art. 10 lit. b). Dacă din informațiile deținute organul fiscal identifică existența în lista prevăzută la lit. a) a unor persoane care au calitatea de soț/soție, rude sau afini până la gradul al II-lea inclusiv, elaborarea propunerilor se poate face concomitent și pentru aceste persoane;

c) valorificarea rezultatelor verificărilor efectuate, prin actualizarea datelor și informațiilor deținute cu cele obținute în cadrul acestora.

SECȚIUNEA a 2-a

Selectarea persoanelor pentru verificarea fiscală prealabilă documentară

Art. 12. — Selectarea persoanelor fizice care urmează a fi supuse verificării fiscale prealabile documentare este efectuată de către organul fiscal competent.

Art. 13. — (1) Selectarea persoanelor fizice care urmează a fi supuse verificării fiscale prealabile documentare se face din lista persoanelor care depășesc riscul minim acceptat de administrația fiscală, în funcție de nivelul riscului și de capacitatea de efectuare a verificărilor fiscale prealabile documentare.

(2) În cazul în care riscul fiscal identificat ca urmare a analizelor efectuate în cazurile prevăzute la art. 3 alin. (3) lit. a) depășește limitele prevăzute la art. 138 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, persoanele fizice vor fi selectate pentru verificarea fiscală prealabilă documentară.

(3) Prin propunere motivată, programul de activitate se poate suplimenta cu până la 10% din capacitatea de efectuare a verificărilor fiscale prealabile documentare, cu acțiuni cu impact semnificativ în conformarea fiscală generală sau cu acțiuni selectate pe criterii aleatorii stabilite și aprobate anterior selectării, la alte persoane fizice identificate cu risc fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Verificarea fiscală prealabilă documentară

Art. 14. — Verificarea fiscală prealabilă documentară reprezintă ansamblul activităților desfășurate de organul fiscal central având ca obiect examinarea totalității drepturilor și a obligațiilor de natură patrimonială, a fluxurilor de trezorerie și a altor elemente relevante pentru stabilirea situației fiscale reale a persoanei fizice verificate, desfășurate la sediul organului fiscal, pe baza informațiilor deținute sau obținute în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură fiscală.

Art. 15. — (1) Activitatea de verificare fiscală prealabilă documentară se desfășoară cu notificarea persoanei fizice.

(2) Notificarea constă în înștiințarea persoanei fizice cu privire la faptul că asupra situației sale fiscale se desfășoară o acțiune de verificare fiscală prealabilă documentară, precum și cu privire la prevederile legale care reglementează această activitate.

(3) Notificarea se comunică persoanei fizice prin poștă, cu confirmare de primire.

(4) În situația în care primirea nu este confirmată, comunicarea se realizează prin afișarea unui anunț, pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în care se menționează că pe numele persoanei fizice a fost emisă o notificare.

(5) Anunțul se menține afișat cel puțin 60 de zile de la data publicării acestuia și conține următoarele elemente:

a) numele și prenumele persoanei fizice;

b) domiciliul acesteia;

c) numărul și data emiterii notificării;

d) numărul de telefon de contact la care persoana fizică pe numele căreia a fost emisă notificarea poate obține informații suplimentare.

(6) Notificarea se consideră comunicată în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.

Art. 16. — (1) Verificarea fiscală prealabilă documentară se efectuează asupra persoanelor fizice selectate și constă în examinarea operațiunilor care au condus la evaluarea riscului de nedeclarare.

(2) În funcție de rezultatul analizei informațiilor, documentelor și a altor mijloace de probă obținute în cadrul verificării fiscale prealabile documentare examinarea se poate extinde și asupra

altor elemente ce influențează situația fiscală personală a persoanei fizice supuse verificării.

Art. 17. — Pe perioada desfășurării activității de verificare fiscală prealabilă documentară, organul fiscal poate solicita terților, inclusiv plătitorilor de venit sau oricăror autorități ori instituții publice, în condițiile legii, informații sau documente pentru stabilirea situației fiscale personale a persoanei fizice supuse verificării.

Art. 18. — În cadrul verificării fiscale prealabile documentare se compară veniturile declarate de persoana fizică supusă verificării sau de plătitori dintr-o perioadă impozabilă cu veniturile estimate determinate pe baza situației fiscale personale, din aceeași perioadă impozabilă.

Art. 19. — La stabilirea situației fiscale personale, organul fiscal are în vedere evoluția drepturilor și obligațiilor de natură patrimonială, pe parcursul perioadei impozabile verificate, inclusiv a fluxurilor de trezorerie și a altor elemente relevante pentru stabilirea bazei impozabile pentru impozitul pe venit datorat de persoana fizică.

Art. 20. — Organele fiscale stabilesc situația fiscală personală pe baza informațiilor, documentelor și a altor mijloace de probă, astfel:

a) deținute de organul fiscal sau la care acesta are acces pe baza protocoalelor de schimb de informații;

b) obținute de către organul fiscal de la terți, prin exercitarea dreptului său de a solicita informații sau documente, potrivit prevederilor art. 58—67 din Codul de procedură fiscală;

c) obținute de organul fiscal de la autoritățile sau instituțiile publice, în condițiile prevederilor art. 68—71 din Codul de procedură fiscală.

Art. 21. — Verificarea fiscală prealabilă documentară are în vedere și rezultatele inspecțiilor fiscale efectuate la persoana verificată sau la alte persoane cu care aceasta are legături de afaceri, în funcție de informațiile existente în evidența fiscală și de relevanța acestor rezultate la stabilirea situației fiscale personale.

Art. 22. — (1) În scopul stabilirii situației fiscale personale a persoanei fizice verificate și al comparării veniturilor estimate pe baza acesteia cu veniturile declarate, organul fiscal procedează la examinarea și evaluarea intrărilor și ieșirilor din patrimoniu a bunurilor mobile și imobile, a intrărilor și ieșirilor de bani sau de alte valori, precum și a altor elemente ce vizează nivelul și categoriile de cheltuieli și venituri ale persoanei fizice verificate.

(2) Pe baza situației fiscale personale organul fiscal stabilește situația intrărilor și ieșirilor de fonduri în perioada verificată, calculează venitul estimat ca fiind obținut, în perioada verificată, de persoana fizică supusă verificării și îl compară cu venitul declarat de către aceasta sau de către plătitori pentru aceeași perioadă.

Art. 23. — Rezultatele verificării fiscale prealabile documentare se consemnează într-un raport de verificare fiscală prealabilă documentară.

Art. 24. — Raportul de verificare fiscală prealabilă documentară conține toate constatările efectuate de organul fiscal pe perioada desfășurării verificării, precum și propunerea de a continua verificarea sau de a înceta procedura de verificare.

Art. 25. — Verificarea fiscală prealabilă documentară încetează de drept în cazul decesului persoanei fizice supuse verificării.

CAPITOLUL III

Verificarea situației fiscale personale

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 26. — În cazul în care rezultatul verificării fiscale prealabile documentare reprezintă o diferență semnificativă între veniturile estimate ca fiind realizate de persoana fizică, calculate în baza situației fiscale personale, și veniturile declarate de aceasta sau de plătitorii de venit, în înțelesul prevederilor art. 138 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, verificarea continuă. În acest sens, organul fiscal comunică avizul de verificare persoanei fizice care a făcut obiectul verificării fiscale prealabile documentare.

Art. 27. — Verificarea situației fiscale personale se efectuează cu colaborarea persoanei fizice verificate.

Art. 28. — Avizul de verificare cuprinde toate elementele prevăzute de art. 141 din Codul de procedură fiscală, respectiv:

a) temeiul juridic al verificării fiscale. Se precizează că este îndeplinită condiția prevăzută la art. 138 alin. (6) din Codul de procedură fiscală;

b) data de începere a verificării fiscale. Este data stabilită de organul fiscal pentru începerea verificării fiscale. Avizul de verificare se comunică persoanei fizice cu cel puțin 15 zile înainte de data începerii verificării fiscale. La stabilirea datei de începere a verificării fiscale organul fiscal va avea în vedere perioada necesară pentru comunicarea avizului de verificare;

c) perioada ce urmează a fi supusă verificării. Perioada supusă verificării este perioada impozabilă definită de Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cu respectarea termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale;

d) posibilitatea de a solicita, o singură dată, amânarea datei de începere a verificării. Acest drept trebuie să fie precizat expres în avizul de verificare;

e) solicitarea de informații și înscrisuri relevante pentru verificare. Se precizează că, în termen de 60 de zile de la comunicarea avizului de verificare, persoana fizică verificată trebuie să prezinte documente justificative sau alte clarificări relevante pentru situația sa fiscală. Prin *clarificări relevante* se înțelege prezentarea de explicații în legătură cu conținutul unor documente justificative sau în legătură cu unele situații de fapt. Odată cu comunicarea avizului de verificare organul fiscal solicită persoanei fizice supuse verificării punerea la dispoziție a extraselor de conturi bancare;

f) locul efectuării verificării, cu informarea persoanei fizice asupra prevederilor art. 140 alin. (4) din Codul de procedură fiscală.

Art. 29. — Avizul de verificare se comunică persoanei fizice în conformitate cu dispozițiile art. 47 din Codul de procedură fiscală.

Art. 30. — (1) În cazul refacerii verificării ca urmare a unei dispoziții cuprinse în decizia de soluționare a contestației, se comunică persoanei fizice un aviz de verificare.

(2) Avizul prevăzut la alin. (1) se comunică înainte de data începerii acțiunii de verificare înscrisă în acesta.

Art. 31. — La data începerii verificării situației fiscale personale, organul fiscal va avea prima discuție cu persoana fizică supusă verificării. Cu această ocazie, organul fiscal va prezenta persoanei fizice legitimația și ordinul de serviciu semnat de conducătorul organului fiscal.

Art. 32. — Înscrisurile și explicațiile prezentate conform prevederilor art. 138 alin. (11), (13) și (14), respectiv ale art. 143 din Codul de procedură fiscală se referă la elemente privind clarificarea situației fiscale personale definite la art. 138 alin. (4) din același act normativ.

Art. 33. — În cadrul verificării situației fiscale personale, organul fiscal efectuează următoarele activități:

a) examinarea oricăror înscrisuri sau informații despre activitatea persoanei fizice verificate referitoare la intrările și ieșirile de fonduri și la creșterea sau descreșterea elementelor patrimoniale pe perioada verificată, avându-se în vedere operațiunile care au condus la stabilirea diferenței semnificative în cadrul verificării fiscale prealabile documentare, precum și, după caz, alte operațiuni care pot influența situația fiscală personală, rezultate din documentele sau informațiile puse la dispoziție de persoana fizică verificată sau obținute de organul fiscal pe parcursul efectuării verificării situației fiscale personale;

b) selectarea metodei indirecte de stabilire a veniturilor care va fi utilizată în cadrul verificării;

c) stabilirea bazei impozabile ajustate prin metode indirecte, pentru perioada verificată, pe fiecare categorie de venit supusă impozitării (venituri din surse identificate și/sau din surse neidentificate);

d) stabilirea impozitului pe venit suplimentar datorat de persoana fizică pentru perioada verificată.

Art. 34. — Pentru stabilirea bazei impozabile ajustate pentru impozitul pe venit se au în vedere următoarele:

a) documentele/informațiile prezentate de persoana fizică verificată;

b) documentele/informațiile deținute sau obținute de organul fiscal referitoare la veniturile, cheltuielile, patrimoniul și fluxurile de trezorerie ale persoanei fizice verificate;

c) informații oficiale publicate de autorități sau de instituții publice;

d) oricare alte documente sau informații relevante pentru stabilirea bazei impozabile;

e) declarațiile fiscale depuse de persoana verificată sau de plătitori.

Art. 35. — La examinarea stării de fapt fiscale pentru stabilirea bazei impozabile, organul fiscal are în vedere toate documentele justificative și fiscale care constituie mijloace de probă pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor fiscale, exercitându-și dreptul de apreciere în limitele rezonabilității și echității.

SECȚIUNEA a 2-a

Metodele indirecte

Art. 36. — Metodele indirecte de stabilire a veniturilor sunt următoarele:

a) metoda sursei și utilizării fondului;

b) metoda fluxurilor de trezorerie;

c) metoda patrimoniului net.

Art. 37. — (1) Selectarea metodei indirecte de stabilire a veniturilor care se utilizează în cadrul verificării este de competența organului fiscal.

(2) Selectarea metodelor indirecte de stabilire a veniturilor se face în funcție de cerințele specifice ale acestora, de situația fiscală a persoanei fizice verificate și de natura informațiilor ori a documentelor disponibile, astfel:

a) metoda sursei și utilizării fondului este selectată atunci când se constată că persoana fizică verificată a utilizat fonduri în valoare mai mare decât sursele identificate;

b) metoda fluxurilor de trezorerie este selectată atunci când se constată că operațiunile derulate de persoana fizică verificată s-au desfășurat, în principal, prin conturile bancare și financiare și au fost depuse sume semnificative în numerar în aceste conturi;

c) metoda patrimoniului net este selectată atunci când se constată că patrimoniul net al persoanei verificate a înregistrat creșteri semnificative pe parcursul perioadei verificate și a fost stabilă, cu un grad rezonabil de certitudine, valoarea elementelor patrimoniale la începutul și la sfârșitul perioadei verificate.

Art. 38. — Metoda sursei și utilizării fondului constă în:

a) determinarea valorii utilizărilor de fonduri și a surselor;

b) identificarea surselor impozabile și a celor neimpozabile;

c) identificarea surselor impozabile declarate și a celor nedeclarate;

d) stabilirea venitului suplimentar din surse neidentificate, ca diferență între valoarea utilizărilor de fonduri și valoarea surselor de fonduri;

e) aplicarea tratamentului fiscal corespunzător veniturilor impozabile nedeclarate cu surse identificate, conform regulilor specifice categoriei de venit.

Art. 39. — Metoda fluxurilor de trezorerie constă în:

a) determinarea valorii depunerilor de numerar în conturile bancare și financiare;

b) identificarea depunerilor de numerar provenit din surse neimpozabile;

c) determinarea cheltuielilor efectuate cu numerar;

d) identificarea cheltuielilor efectuate cu numerar provenit din surse neimpozabile;

e) determinarea venitului impozabil ca sumă a depunerilor de numerar în conturile bancare și financiare și a cheltuielilor efectuate cu numerar, ajustată cu depunerile și cheltuielile efectuate cu numerar provenit din surse neimpozabile;

f) stabilirea venitului suplimentar din surse nedeclarate, ca diferență între venitul impozabil și venitul declarat;

g) determinarea venitului suplimentar nedeclarat, cu surse identificate;

h) determinarea venitului suplimentar nedeclarat, cu surse neidentificate;

i) aplicarea tratamentului fiscal corespunzător veniturilor impozabile nedeclarate, cu surse identificate, conform regulilor specifice categoriei de venit.

Art. 40. — Metoda patrimoniului constă în:

a) determinarea patrimoniului net al persoanei verificate la începutul și sfârșitul perioadei impozabile, ca diferență între, pe de o parte, valoarea totală a bunurilor, activelor și a altor titluri și dețineri și valoarea totală a datoriei, pe de altă parte;

b) determinarea creșterii patrimoniului net pe parcursul perioadei impozabile, ca diferență între valoarea patrimoniului net la sfârșitul perioadei și valoarea patrimoniului net de la începutul perioadei;

c) stabilirea venitului impozabil pe baza creșterii patrimoniului net, la care se adaugă cheltuielile personale și se scad veniturile neimpozabile;

d) stabilirea venitului suplimentar din surse nedeclarate, ca diferență între venitul impozabil și venitul declarat;

e) determinarea venitului suplimentar nedeclarat, cu surse identificate;

f) determinarea venitului suplimentar nedeclarat, cu surse neidentificate;

g) aplicarea tratamentului fiscal corespunzător veniturilor impozabile nedeclarate, cu surse identificate, conform regulilor specifice categoriei de venit.

SECȚIUNEA a 3-a

Reverificarea

Art. 41. — (1) În sensul art. 144 din Codul de procedură fiscală, datele suplimentare, necunoscute organului fiscal la data efectuării verificării situației fiscale personale la o persoană fizică, pe care se fundamentează decizia de reverificare a unei anumite perioade, pot rezulta din situații cum sunt:

a) efectuarea unui control fiscal, potrivit Codului de procedură fiscală, la alt contribuabil;

b) informații obținute în orice alt mod, de natură să modifice rezultatele verificării fiscale anterioare.

(2) Organul fiscal este obligat să comunice persoanei fizice decizia de reverificare cu cel puțin 15 zile înainte de data începerii verificării situației fiscale personale.

(3) Decizia de reverificare poate fi contestată în condițiile Codului de procedură fiscală.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind stabilirea cazurilor speciale de executare silită, precum și a structurilor abilitate cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită

Având în vedere prevederile art. 220 alin. (2¹) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) și art. 13² alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — În sensul prezentului ordin, prin *cazuri speciale de executare silită* se înțelege punerea în aplicare a dispozițiilor legale în materie de executare, generată de:

1. hotărârile judecătorești definitive pronunțate în materie penală, prin care s-a dispus recuperarea unor creanțe bugetare de la debitori persoane fizice, juridice sau de la orice alte entități;

2. înscrisurile emise în materie penală de către instanțele de judecată, privind ducerea la îndeplinire de către organele de executare silită din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a măsurilor asigurătorii sau, după caz, de ridicare a acestora;

3. hotărârile judecătorești definitive pronunțate ca urmare a sesizărilor formulate de către comisiile de cercetare a averilor de pe lângă curțile de apel, prin care s-a dispus fie confiscarea unei cote-părți dintr-un bun sau a anumitor bunuri determinate, constatate ca fiind dobândite nejustificat, fie plata unei sume de bani egale cu valoarea bunului dobândit nejustificat;

4. ordinele ministrului finanțelor publice prin care s-a dispus blocarea fondurilor sau a resurselor economice care se află în proprietate, sunt deținute sau se află sub controlul persoanelor fizice ori juridice care au fost identificate ca fiind persoane sau entități desemnate, ce fac obiectul sancțiunilor internaționale, potrivit legii;

5. alte titluri executorii prin care se stabilesc dobânzi, penalități de întârziere, majorări de întârziere sau alte sume, dispuse, dar neindividualizate, prin hotărâri judecătorești definitive, cele prin care se stabilește quantumul cheltuielilor de executare silită, precum și cele prin care se stabilește suma reprezentând diferența de preț și/sau cheltuielile prilejuite cu urmărirea bunului.

Art. 2. — (1) La nivelul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice, Serviciul executării silite cazuri speciale este structura abilitată cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită în cazurile speciale prevăzute la art. 1.

(2) La nivelul Direcției generale de administrare a marilor contribuabili, structura abilitată cu ducerea la îndeplinire a

măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită în cazurile speciale prevăzute la art. 1 pct. 1, 2, 4 și 5 este Serviciul de executare silită 1-2.

(3) Direcția executării silite cazuri speciale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală coordonează și monitorizează activitatea desfășurată de structurile prevăzute la alin. (1) și (2).

Art. 3. — Direcția executării silite cazuri speciale poate asigura participarea directă la efectuarea unor acțiuni de executare silită cazuri speciale, potrivit Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, a unor funcționari, în calitate de executori fiscali coordonatori, de regulă, în cazul în care quantumul sumelor convenite bugetului de stat depășește pragul stabilit prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Art. 4. — Organul fiscal central competent în administrarea contribuabililor îi notifică pe aceștia ori de câte ori intervin modificări cu privire la cazurile speciale de executare silită, precum și cu privire la structura abilitată cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită.

Art. 5. — Structurile menționate la art. 2 alin. (1) vor prelua dosarele de executare silită în cazurile speciale, prevăzute la art. 1, de la structurile de executare silită din cadrul organului fiscal central competent, pe bază de proces-verbal de predare-primire, în termen de 45 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin.

Art. 6. — Procedura de executare silită asupra bunurilor proprietate a debitorilor, aflată în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a prezentului ordin, va fi continuată de către structurile prevăzute la art. 2 alin. (1), în funcție de aria de competență, actele emise rămânând valabile.

Art. 7. — Agenția Națională de Administrare Fiscală și structurile subordonate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 8. Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2016.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Gelu-Ștefan Diaconu

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea măsurilor de simplificare cu privire la transferuri și achiziții intracomunitare asimilate prevăzute la art. 270 alin. (10) și art. 273 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal**

În baza prevederilor art. 270 alin. (10) și (14) și ale art. 273 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Instrucțiunile pentru aplicarea măsurilor de simplificare cu privire la transferuri și achiziții intracomunitare asimilate prevăzute la art. 270 alin. (10) și art. 273 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Aplicarea măsurilor de simplificare este opțională pentru operatorii economici care desfășoară operațiuni cu bunuri vândute în regim de consignație, stocuri la dispoziția clientului sau bunurile transmise în vederea testării sau a verificării conformității. Instrucțiunile cuprinse în anexă stabilesc și tratamentul fiscal aplicabil în situația în care statele membre implicate nu aplică măsuri de simplificare sau nu acceptă aplicarea măsurilor de simplificare.

Art. 3. — Referirile la Codul fiscal din cuprinsul instrucțiunilor prevăzute în anexa la prezentul ordin reprezintă trimiteri la titlul VII „Taxa pe valoarea adăugată” al Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.216/2006 pentru aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea măsurilor de simplificare cu privire la transferuri și achiziții intracomunitare asimilate prevăzute la art. 128 alin. (10) și art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.040 din 28 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 1 ianuarie 2016.

Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

București, 28 decembrie 2015.
Nr. 4.120.

ANEXĂ

INSTRUCȚIUNI**pentru aplicarea măsurilor de simplificare cu privire la transferuri și achiziții intracomunitare asimilate prevăzute la art. 270 alin. (10) și art. 273 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal****CAPITOLUL I****Aplicarea măsurilor de simplificare cu privire la transferuri și achiziții intracomunitare asimilate prevăzute la art. 270 alin. (10) și art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile vândute în regim de consignație sau din stocuri la dispoziția clientului**

Art. 1. — În scopul aplicării prezentelor instrucțiuni:

1. Pentru bunurile livrate în baza unui contract de consignație, se consideră că livrarea bunurilor de la consignatar are loc la data la care bunurile sunt livrate de consignatar clienților săi. În sensul titlului VII din Codul fiscal, contractul de consignație reprezintă un contract prin care consignantul se angajează să livreze bunuri consignatarului, pentru ca acesta din urmă să găsească un cumpărător pentru aceste bunuri. Consignatarul acționează în nume propriu, dar

în contul consignantului când livrează bunurile către cumpărători.

2. Pentru stocurile la dispoziția clientului, se consideră că transferul proprietății bunurilor are loc la data la care clientul intră în posesia bunurilor. Stocurile la dispoziția clientului reprezintă o operațiune potrivit căreia furnizorul transferă regulat bunuri într-un depozit propriu sau într-un depozit al clientului, prin care transferul proprietății bunurilor intervine, potrivit contractului, la data la care clientul scoate bunurile din depozit, în principal pentru a le utiliza în procesul de producție.

Art. 2. — Dacă nu se aplică măsurile de simplificare prevăzute la art. 3, atunci când un bun este transportat în România dintr-un alt stat membru în cadrul unui contract de consignație sau al unui contract privind stocuri la dispoziția

clientului, furnizorul care nu este stabilit și nici înregistrat în scopuri de TVA în România:

a) realizează un transfer în statul membru de origine, conform echivalentului din legislația statului membru respectiv al art. 270 alin. (10) din Codul fiscal;

b) realizează o achiziție intracomunitară asimilată în România, conform art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal;

c) realizează o livrare de bunuri care are loc în România, conform art. 275 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, atunci când consignatarul livrează ulterior la rândul său bunurile cumpărătorului sau când bunurile din stocul la dispoziția clientului intră efectiv în posesia clientului;

d) trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA în România, conform art. 316 din Codul fiscal, pentru a realiza operațiunile prevăzute la lit. b) sau, după caz, lit. c).

Art. 3. — (1) Pentru a diminua problemele de natură practică în ceea ce privește înregistrarea în scopuri de TVA în România a furnizorilor menționați la art. 2 se aplică măsurile de simplificare prevăzute de prezentul articol, dacă:

a) consignatarul sau cumpărătorul bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, este înregistrat în România în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal;

b) statul membru de origine nu consideră mutarea acestor bunuri ca transfer sau aplică ori acceptă un regim de simplificare similar celui aplicat în România;

c) consignatarul sau cumpărătorul bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, din România este cunoscut de către furnizor atunci când bunurile sunt transportate din alt stat membru în România.

(2) Se consideră că furnizorul nu a realizat o achiziție intracomunitară asimilată în România în momentul sosirii bunurilor ce au fost trimise în cadrul unui contract de consignație sau al unui contract privind stocuri la dispoziția clientului, iar eventuala restituire a bunurilor respective în statul membru din care au provenit nu va fi considerată transfer în sensul art. 270 alin. (10) din Codul fiscal.

(3) Vânzarea de bunuri de la furnizor la consignatar sau la clientul la dispoziția căruia au fost puse bunurile este considerată:

a) o livrare intracomunitară, din punctul de vedere al furnizorului, pe care acesta trebuie să o declare ca atare în statul membru din care au fost transportate bunurile;

b) o achiziție intracomunitară, din punctul de vedere al consignatarului sau al cumpărătorului bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, conform art. 273 alin. (1) din Codul fiscal, pe care consignatarul sau cumpărătorul bunurilor trebuie să o declare ca atare în România.

(4) Consignatarul și cumpărătorul bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, trebuie să emită documentele prevăzute la art. 320 din Codul fiscal și să țină un registru special în care să raporteze:

a) data sosirii, denumirea și cantitatea bunurilor primite;

b) data livrării locale a acestor bunuri în România, cu o trimitere la factură sau la alt document emis;

c) data transportului de bunuri care nu au fost achiziționate și care se restituie în statul membru de unde au provenit, precum și natura și cantitatea acestor bunuri;

d) numele, adresa și datele de identificare ale fiecărui furnizor.

Art. 4. — (1) În cazul bunurilor transportate din România în alt stat membru în cadrul unui contract de consignație sau al unui contract privind stocuri la dispoziția clientului, dacă nu se aplică măsurile de simplificare prevăzute la alin. (3) și (4), furnizorul:

a) realizează un transfer în România, conform art. 270 alin. (10) din Codul fiscal, operațiune asimilată livrării intracomunitare de bunuri;

b) realizează o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru de sosire a bunurilor, conform echivalentului din legislația statului membru respectiv al art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal;

c) realizează o livrare de bunuri ce are loc în statul membru de sosire a bunurilor, conform echivalentului din legislația statului membru respectiv al art. 275 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, către consignatar, atunci când consignatarul livrează bunurile clientului, pentru bunurile livrate în baza unui contract de consignație, sau către cumpărătorul bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, atunci când clientul intră efectiv în posesia bunurilor;

d) trebuie, în principiu, să solicite înregistrarea în scopuri de TVA în statul membru de sosire a bunurilor, pentru a realiza operațiunile menționate la lit. b) sau, după caz, lit. c).

(2) Pentru a diminua problemele de natură practică legate de înregistrarea în scopuri de TVA a furnizorului în statul membru în care bunurile au fost transportate se aplică sistemul de simplificare prevăzut la alin. (3) și (4) dacă:

a) statul membru de sosire nu consideră sosirea bunurilor ca o achiziție intracomunitară asimilată sau aplică ori acceptă un regim de simplificare similar celui aplicat în România;

b) consignatarul sau cumpărătorul bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, din celălalt stat membru este cunoscut de către furnizor atunci când bunurile sunt transportate din România în statul membru de sosire a bunurilor și este înregistrat în scopuri de TVA în respectivul stat membru.

(3) Transportul bunurilor din România în celălalt stat membru, fără să existe o tranzacție propriu-zisă, trebuie raportat de către furnizor în registrul nontransferurilor și, dacă ulterior bunurile sunt cumpărate, trebuie să se facă o mențiune în registrul nontransferurilor cu privire la factura emisă pentru această livrare intracomunitară de bunuri. Eventuala restituire în România a bunurilor respective din statul membru în care au fost transportate nu va fi considerată transfer în acel stat membru, conform echivalentului din legislația statului membru respectiv al art. 270 alin. (10) din Codul fiscal, și nici o achiziție intracomunitară asimilată în România, fiind consemnată doar în registrul de nontransferuri.

(4) Vânzarea de bunuri de la furnizor la consignatar, în cadrul unui contract de consignație, sau la cumpărătorul bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, este considerată ca fiind:

a) o livrare intracomunitară de bunuri, de natura celei menționate la art. 270 alin. (9) din Codul fiscal, pe care furnizorul trebuie să o declare ca atare în România;

b) o achiziție intracomunitară de bunuri în statul membru de destinație, de natura celei menționate în echivalentul din legislația statului membru respectiv al art. 273 alin. (1) din Codul fiscal, pe care consignatarul, în cazul contractului de consignație, sau cumpărătorul bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, trebuie să o declare ca atare în celălalt stat membru.

CAPITOLUL II

Aplicarea măsurilor de simplificare cu privire la transferuri și achiziții intracomunitare asimilate menționate la art. 270 alin. (10) și la art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, pentru bunurile transmise în vederea testării sau a verificării conformității

Art. 5. — (1) Pentru bunurile transmise în vederea testării sau a verificării conformității, se consideră că transferul proprietății bunurilor a avut loc la data acceptării bunurilor de către beneficiar. Bunurile transmise în vederea verificării conformității sunt bunurile oferite de furnizor clienților, aceștia având dreptul fie să le achiziționeze, fie să le returneze furnizorului. Contractul aferent bunurilor livrate în vederea testării este un contract provizoriu prin care vânzarea efectivă a bunurilor este condiționată de obținerea de rezultate satisfăcătoare în urma testării de către clientul potențial, testare ce are scopul de a stabili că bunurile au caracteristicile solicitate de clientul respectiv.

(2) În scopul aplicării prezentelor instrucțiuni:

a) un bun transportat dintr-un stat membru în alt stat membru în cadrul unei vânzări cu verificarea conformității, definită la art. 576 alin. (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar, cu modificările și completările ulterioare, se referă la bunuri care, dacă ar fi importate, nu ar putea fi importate ca mostre și pe care furnizorul care dorește să le vândă le trimite pentru verificare clientului, care poate decide să le cumpere după verificare; sau

b) un bun transportat dintr-un stat membru în alt stat membru în cadrul unei vânzări cu testare, definită la art. 573 lit. a) sau b) din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93, cu modificările și completările ulterioare, se referă la bunuri care, pentru a fi importate, ar fi supuse unor teste, experimente, demonstrații sau verificări prevăzute în contractul de cumpărare.

Art. 6. — (1) În cazul bunurilor sosite în România în situațiile și în condițiile prevăzute la art. 5, furnizorul:

a) realizează un nontransfer în statul membru de plecare conform echivalentului în legislația statului membru respectiv a art. 270 alin. (12) lit. h) din Codul fiscal;

b) nu realizează o achiziție intracomunitară asimilată în România conform art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(2) Din momentul în care un bun expedit în condițiile prevăzute la art. 5 este achiziționat de beneficiar, dacă nu se aplică măsurile de simplificare prevăzute la alin. (3), furnizorul:

a) realizează un transfer în statul membru de plecare conform echivalentului din legislația statului membru respectiv al art. 270 alin. (13) din Codul fiscal;

b) realizează o achiziție intracomunitară asimilată în România conform art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal;

c) realizează o livrare de bunuri ce are loc în România conform art. 275 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal;

d) trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA în România pentru a realiza operațiunile menționate la lit. b) sau, după caz, lit. c).

(3) Pentru a diminua problemele de natură practică privind înregistrarea în scopuri de TVA în România, dacă beneficiarul este înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, se aplică următorul sistem de simplificare, în momentul în care bunurile sunt vândute beneficiarului:

a) se consideră că are loc o livrare intracomunitară de bunuri, conform echivalentului în legislația statului membru de plecare al art. 270 alin. (9) din Codul fiscal, pe care furnizorul trebuie să o declare ca atare în statul membru de plecare;

b) se consideră că achiziția intracomunitară de bunuri este realizată de către beneficiar conform art. 273 alin. (1) din Codul fiscal, pe care beneficiarul trebuie să o declare ca atare în România.

Art. 7. — (1) În situația în care un bun este expedit din România în alt stat membru în situațiile și condițiile prevăzute la art. 5, furnizorul:

a) realizează un nontransfer în România conform art. 270 alin. (12) lit. h) din Codul fiscal;

b) în principiu, nu realizează o achiziție intracomunitară asimilată în celălalt stat membru, conform echivalentului din legislația statului membru respectiv al art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(2) Din momentul în care un bun transportat în condițiile prevăzute în alin. (1) este achiziționat de beneficiar, dacă nu se aplică măsurile de simplificare prevăzute la alin. (4) și (5), furnizorul:

a) realizează, în principiu, un transfer în România conform art. 270 alin. (13) din Codul fiscal;

b) realizează, în principiu, o achiziție intracomunitară asimilată în celălalt stat membru, conform echivalentului din legislația statului membru respectiv al art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal;

c) realizează o livrare de bunuri care are loc în celălalt stat membru, conform echivalentului în legislația statului membru respectiv al art. 275 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal;

d) în principiu, trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA în celălalt stat membru pentru a realiza operațiunile menționate la lit. b) sau, după caz la lit. c).

(3) Pentru a diminua problemele de natură practică legate de înregistrarea în scopuri de TVA în celălalt stat membru, se aplică sistemul de simplificare prevăzut la alin. (4) și (5), dacă:

a) statul membru de sosire nu consideră că operațiunea este o achiziție intracomunitară asimilată sau aplică ori acceptă un sistem de simplificare similar celui aplicat în România;

b) potențialul cumpărător al bunurilor din statul membru de sosire este înregistrat în scopuri de TVA în acel stat membru și este cunoscut de furnizor în momentul în care bunurile sunt transportate din România în acel stat membru.

(4) Transportul bunurilor din România în celălalt stat membru, fără a exista o tranzacție propriu-zisă, trebuie raportat în registrul nontransferurilor, iar dacă ulterior bunurile sunt achiziționate de beneficiar, se face o mențiune în registrul nontransferurilor cu privire la factura emisă pentru livrarea intracomunitară a bunurilor.

(5) Atunci când bunurile sunt achiziționate de beneficiar:

a) furnizorul realizează o livrare intracomunitară de bunuri, conform art. 270 alin. (9) din Codul fiscal, pe care trebuie să o declare ca atare în România;

b) beneficiarul realizează o achiziție intracomunitară de bunuri, conform echivalentului în legislația celuilalt stat membru al art. 273 alin. (1) din Codul fiscal, pe care trebuie să o declare ca atare în celălalt stat membru.

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

pentru completarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 208/2015 privind aprobarea regulilor de confirmare din punct de vedere al datelor clinice și medicale la nivel de pacient pentru cazurile spitalizate în regim de spitalizare continuă și de zi, precum și a Metodologiei de evaluare a cazurilor neconfirmate din punct de vedere al datelor clinice și medicale pentru care se solicită reconfirmarea

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției generale relații contractuale nr. DRC 403 din 7 decembrie 2015 și Serviciului medical al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. MSSM 4.271 din 7 decembrie 2015,

în temeiul dispozițiilor:

— art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare;

— art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006,

cu modificările și completările ulterioare;

— art. 96 alin. (1) lit. a), b) și g) din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de servicii

și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 388/186/2015 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2015 a Hotărârii Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului sănătății publice și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.782/576/2006 privind înregistrarea și raportarea statistică a pacienților care primesc servicii medicale în regim de spitalizare continuă și spitalizare de zi, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 208/2015 privind aprobarea regulilor de confirmare din punct de vedere al datelor clinice și medicale la nivel de pacient pentru cazurile spitalizate în regim de spitalizare continuă și de zi, precum și a Metodologiei de evaluare a cazurilor neconfirmate din punct de vedere al datelor clinice și medicale pentru care se solicită reconfirmarea, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 28 aprilie 2015, cu completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, după alineatul (11) se introduce un nou alineat, alineatul (12), cu următorul cuprins:

„(12) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru raportarea cazurilor externe în luna decembrie 2015, spitalele vor raporta în format electronic setul minim de date la nivel de pacient în spitalizarea continuă (SMDPC), aferent pacienților externi, conform prevederilor Ordinului ministrului sănătății publice și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.782/576/2006, cu modificările și completările ulterioare, până la data de 5 ianuarie 2016.”

2. La articolul 2, după alineatul (21) se introduce un nou alineat, alineatul (22), cu următorul cuprins:

„(22) Prin excepție de la prevederile alin. (2), pentru raportarea cazurilor rezolvate/serviciilor furnizate în

luna decembrie 2015, spitalele vor raporta în format electronic setul minim de date la nivel de pacient în spitalizarea de zi (SMDPZ), conform prevederilor Ordinului ministrului sănătății publice și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.782/576/2006, cu modificările și completările ulterioare, până la data de 5 ianuarie 2016.”

3. La articolul 2, după alineatul (42) se introduce un nou alineat, alineatul (43), cu următorul cuprins:

„(43) Prin excepție de la prevederile alin. (4), până la data de 8 ianuarie 2016, Casa Națională de Asigurări de Sănătate va primi de la SNSPMPDSB, în format electronic, datele/informațiile de confirmare clinică și medicală a activității aferente lunii decembrie 2015, în formatul solicitat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate.”

Art. II. — Direcțiile de specialitate ale Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, casele de asigurări de sănătate, spitalele, precum și Școala Națională de Sănătate Publică, Management și Perfecționare în Domeniul Sanitar București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Vasile Ciurchea

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

NORMĂ**privind rezervele tehnice constituite pentru activitatea de asigurare,
modul de calcul al acestora în scopul întocmirii situațiilor financiare anuale
și registrul special de evidență a activelor care le acoperă**

În urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 23 decembrie 2015, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 173 alin. (1) lit. i), j) și t) și ale art. 179 alin. (4) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

ARTICOLUL 1**Obiectul și domeniul de aplicare**

(1) Prezenta normă reglementează tipurile de rezerve tehnice constituite pentru activitatea de asigurări generale, respectiv de asigurări de viață, precum și modul de calcul al acestora în scopul înregistrării în evidențele contabile și întocmirii situațiilor financiare anuale.

(2) Prezenta normă se aplică:

a) societăților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, denumite în continuare *societăți*;

b) sucursalelor stabilite pe teritoriul României de către societăți din state terțe, în condițiile prevăzute în partea I titlul I cap. X din Legea nr. 237/2015;

c) sucursalelor stabilite pe teritoriul României de către societăți autorizate în alte state membre, conform prevederilor art. 111 și 112 din Legea nr. 237/2015.

(3) În cuprinsul prezentei norme, referirile la *societăți* se citesc ca referiri la toate entitățile prevăzute la alin. (2), cu excepția cazului în care se prevede altfel.

ARTICOLUL 2**Prevederi generale**

(1) Valoarea rezervelor tehnice constituite, menținute și înregistrate în evidențele contabile de către societăți nu poate fi mai mică decât valoarea obținută prin calculul acestor rezerve potrivit prevederilor prezentei norme.

(2) Rezervele tehnice vor fi evidențiate în contabilitate distinct, pe fiecare categorie de asigurări practicate, respectiv asigurări generale și de viață, și potrivit tipurilor de rezerve prevăzute de prezenta normă; evidențele tehnico-operative ale societății permit totodată identificarea tipurilor de rezerve tehnice aferente fiecărei clase de asigurări din cadrul celor două categorii de asigurări menționate, pentru care societatea este autorizată să le subscrie.

(3) În cazurile în care contractul de asigurare prevede încasarea primelor și plata despăgubirilor în valută, rezervele tehnice aferente sunt constituite și menținute în valută; calculul rezervei de prime se efectuează în valuta în care s-a încheiat contractul de asigurare, iar calculul rezervei de daună se efectuează în valuta în care urmează să se plătească despăgubirea.

(4) În scopul aplicării prevederilor prezentei norme, primele brute subscrise aferente unui contract de asigurare se stabilesc astfel:

a) pentru contractele cu durata mai mică sau egală cu un an, prima brută subscrise reprezintă valoarea primelor brute încasate și de încasat aferente contractului;

b) pentru contractele cu durata mai mare de un an, prima brută subscrise se va stabili astfel:

(i) pentru contractul la care se încasează primă unică, prima brută subscrise reprezintă valoarea primei brute unice aferentă contractului;

(ii) pentru contractul la care prima de asigurare datorată de contractant se încasează în rate, prima brută subscrise reprezintă valoarea primelor brute încasate și de încasat aferente unui an calendaristic din cadrul contractului;

(iii) în cazul asigurărilor de viață și anuităților legate de fonduri de investiții, prima brută subscrise reprezintă prima brută scadentă.

(5) Sumele transferate rezervelor tehnice reprezintă obligații ale societăților și se deduc din veniturile acestora pentru determinarea profitului.

ARTICOLUL 3**Tipuri de rezerve**

(1) Societățile constituie, mențin și înregistrează în contabilitate următoarele tipuri de rezerve tehnice aferente obligațiilor asumate prin contractele de asigurări generale, respectiv de asigurări de viață încheiate:

- a) rezerva de prime;
- b) rezerva de daune avizate;
- c) rezerva de daune neavizate;
- d) rezerva pentru riscuri neexpirate;
- e) rezerva pentru participare la beneficii și risturnuri.

(2) Suplimentar rezervelor tehnice prevăzute la alin. (1), societățile constituie următoarele rezerve tehnice:

a) pentru activitatea de asigurări generale — rezerva de catastrofă;

b) pentru activitatea de asigurări de viață — rezervele prevăzute în art. 10—12.

ARTICOLUL 4**Rezerva de prime**

(1) Rezerva tehnică prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. a) se calculează lunar prin însumarea cotelor-părți din primele brute subscrise, aferente perioadelor neexpirate ale contractelor de asigurare, astfel încât diferența dintre volumul primelor brute subscrise și această rezervă să reflecte primele brute alocate părții din riscurile expirate la data calculării.

(2) Rezerva de prime se calculează separat pentru fiecare contract de asigurare, iar rezerva totală de prime constituită va fi obținută prin însumarea valorilor calculate pentru fiecare contract.

(3) Determinarea rezervei de prime aferente unui contract de asigurare se face prin metode actuariale.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), pentru contractele de asigurări generale în cazul cărora riscul asigurat este distribuit uniform și liniar pe durata derulării lor, rezerva de prime aferentă contractului se determină astfel:

$$R_p = (X: Y) \times P_{bs}$$

în care:

X — numărul de zile corespunzător perioadei neexpirate, aferentă primei brute subscrise;

Y — numărul de zile corespunzător perioadei aferente primei brute subscrise;

P_{bs} — valoarea primei brute subscrise.

(5) Valoarea totală a rezervei de prime R_{pt} , aferentă tuturor contractelor de asigurări, se determină astfel:

$$R_{pt} = \sum_{i=1}^n R_{pi}$$

în care:

n — numărul de contracte în vigoare;

R_{pi} — rezerva de prime aferentă contractului i .

ARTICOLUL 5

Rezerva de daune avizate

(1) Rezerva tehnică prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. b) se constituie și se actualizează lunar, în baza estimărilor pentru avizările de daune primite de societate, astfel încât fondul creat să fie suficient pentru acoperirea plății acestor daune.

(2) Rezerva de daune avizate se constituie pentru daunele avizate și în curs de lichidare pentru fiecare contract de asigurare la care s-a notificat producerea evenimentului asigurat, pornindu-se de la cheltuielile previzibile care vor fi efectuate în viitor pentru lichidarea acestor daune.

(3) Dacă despăgubirea/indemnizația de asigurare se va plăti sub formă de anuități, rezerva de daune avizate va fi calculată prin metode actuariale.

(4) Valoarea totală a rezervei de daune avizate care trebuie constituită se determină prin însumarea valorilor rezervei calculate pentru fiecare contract de asigurare.

(5) În calculul rezervei de daune avizate se includ valoarea estimată a despăgubirii convenite pentru dauna avizată, precum și cheltuielile cu constatarea și evaluarea pagubei, respectiv costurile de lichidare a daunei, aferente serviciilor prestate de terțe persoane, cum ar fi: cheltuielile cu expertizele tehnice, cheltuielile de judecată și altele de acest tip.

(6) În cazul pretențiilor de despăgubiri care fac obiectul unei acțiuni în instanță, rezerva de daune avizate se constituie și se menține la nivelul pretențiilor solicitate în instanță, în limita sumei asigurate, la care se adaugă și valoarea estimată a cheltuielilor totale de judecată.

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (6), în cazul pretențiilor de despăgubiri pentru daune morale ca urmare a vătămărilor corporale sau decesului, rezerva de daune avizate se constituie pe baza jurisprudenței și a practicii societății, conform procedurilor interne de calcul al acestui tip de rezervă pentru asemenea situații.

(8) Procedurile interne de calcul al rezervei de daune avizate pentru cazurile de daune morale ca urmare a vătămării corporale sau decesului, prevăzute la alin. (7), sunt aprobate de

conducerea societății și notificate A.S.F. cu 30 de zile calendaristice înainte de aplicarea lor.

(9) Societățile întocmesc și mențin evidențe distincte a daunelor avizate, care să permită A.S.F. să controleze în orice moment cuantumul și modalitatea de constituire a rezervei de daune.

ARTICOLUL 6

Rezerva de daune neavizate

Rezerva tehnică prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. c) se creează și se ajustează cel puțin la încheierea exercițiului financiar, dacă reglementările interne ale societății nu prevăd altfel. Calculul rezervei de daune neavizate se face în baza estimărilor societății ale cuantumului daunelor pentru evenimente întâmplare, dar încă neavizate sau insuficient avizate. În calcul se vor folosi metode actuariale și date statistice pentru o perioadă reprezentativă astfel încât rezerva de daune neavizate să fie suficientă pentru acoperirea daunelor întâmplare ce vor fi notificate în exercițiile financiare următoare. În determinarea rezervei de daune neavizate nu vor fi luate în considerare recuperările prin drepturi de subrogare și nici factori de actualizare a fluxurilor de numerar viitoare.

ARTICOLUL 7

Rezerva pentru riscuri neexpirate

(1) Rezerva pentru riscuri neexpirate se calculează pe baza estimării daunelor ce vor apărea după închiderea exercițiului financiar, în cazul în care se constată că cheltuielile aferente daunelor estimate în viitor depășesc rezervele de prime constituite minus cheltuielile de achiziție amânate și, drept urmare, în perioadele viitoare valoarea rezervei de prime calculată în conformitate cu art. 4 minus cheltuielile de achiziție amânate nu va fi suficientă pentru acoperirea daunelor ce vor apărea în exercițiile financiare următoare. Prin *cheltuieli aferente daunelor* se înțelege valoarea estimată a despăgubirii convenite, precum și cheltuielile cu constatarea și evaluarea pagubei, respectiv costurile de lichidare a daunei, aferente serviciilor prestate de terțe persoane, cum ar fi: cheltuielile cu expertizele tehnice, cheltuielile de judecată și altele de acest tip.

(2) Pentru contractele de asigurări generale, valoarea rezervei pentru riscuri neexpirate R_n se determină astfel:

$$R_n = Dest - R_{pt}$$

în care:

$Dest$ — valoarea daunelor estimate care vor apărea în perioadele viitoare;

R_{pt} — valoarea totală a rezervei de prime minus cheltuielile de achiziție amânate.

(3) Rezerva pentru riscuri neexpirate se determină la nivel de clasă de asigurare.

ARTICOLUL 8

Rezerva pentru participare la beneficii și risturnuri

(1) Rezerva tehnică prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. e) se constituie pentru contractele de asigurări la care se prevăd reduceri de primă, în cazul reînnoirii acestora, și/sau restituiri de primă, în cazul participării contractanților la profitul societăților.

(2) Rezerva pentru participare la beneficii și risturnuri se constituie, de asemenea, și pentru contractele de asigurări de viață la care se prevede dreptul beneficiarului contractului de a participa la beneficiile obținute din fructificarea rezervei matematice, conform obligațiilor asumate.

ARTICOLUL 9

Rezerva de catastrofă

(1) Rezerva tehnică prevăzută la art. 3 alin. (2) lit. a) se creează de către societățile care au în derulare contracte de asigurare care acoperă riscurile de catastrofe naturale prin aplicarea lunară a unui procent de minimum 5% asupra volumului de prime brute subscrise, aferente acestor contracte, până când fondul de rezervă atinge cel puțin nivelul reținerii proprii, sau 10% din acumularea răspunderilor asumate prin contractele de asigurare care acoperă riscurile de catastrofe naturale.

(2) Pentru urmărirea modului de calcul al acestei rezerve, societățile țin o evidență separată a contractelor care acoperă riscuri de catastrofe naturale.

ARTICOLUL 10

Rezerve tehnice specifice asigurărilor de viață

Pentru activitatea de asigurări de viață, societățile constituie și următoarele rezerve tehnice specifice, suplimentar celor prevăzute la art. 3 alin. (1):

a) rezerva matematică, care se determină la valoarea netă sau prin metoda Zillmer; orice rezervă matematică negativă va fi raportată și evidențiată ca fiind egală cu zero;

b) o rezervă tehnică suplimentară se calculează în cazul în care randamentul prezent sau previzibil al activelor societății corespunzătoare activității de asigurări de viață este insuficient pentru îndeplinirea angajamentelor asumate față de contractanți în ceea ce privește rata dobânzii;

c) rezerve suplimentare pentru riscuri generale care nu sunt individualizate;

d) rezerva pentru prime nealocate, constituită pentru asigurările de viață și anuitățile legate de fonduri de investiții, care se constituie la nivelul primelor brute subscrise, dar nealocate contului contractantului.

ARTICOLUL 11

Principii pentru determinarea valorii rezervelor tehnice constituite pentru asigurările de viață

Valoarea rezervelor tehnice constituite pentru activitatea de asigurări de viață, conform prevederilor art. 3 alin. (1), art. 10 și 12, se determină în conformitate cu următoarele principii:

a) valoarea rezervelor tehnice pentru asigurarea de viață se calculează printr-o evaluare actuarială prospectivă suficient de prudentă, luând în considerare toate obligațiile viitoare determinate de condițiile de asigurare pentru fiecare contract de asigurare existent, incluzând:

- (i) toate beneficiile garantate, inclusiv valorile de răscumpărare garantate;
- (ii) bonusurile la care asigurații, contractanții sau beneficiarii sunt deja îndreptățiți fie colectiv, fie individual, indiferent de tipul bonusurilor în cauză dobândite, declarate sau alocate;
- (iii) toate opțiunile disponibile pentru asigurați, contractanți sau beneficiari pe baza termenilor contractului;
- (iv) cheltuieli, inclusiv comisioane, și din care se deduce valoarea primelor viitoare datorate;

b) se permite utilizarea unei metode retrospective, dacă se poate demonstra că rezervele tehnice astfel rezultate nu sunt mai mici decât cele care ar fi rezultat pe baza unui calcul prospectiv suficient de prudent sau dacă nu se poate utiliza o metodă prospectivă pentru tipul de contract în cauză;

c) o evaluare prudentă nu este o evaluare „conform celei mai bune estimări”, dar include o marjă adecvată pentru variația adversă a factorilor cu influență relevantă;

d) metoda de evaluare pentru rezervele tehnice trebuie să fie nu doar prudentă în sine, ci și să aibă în vedere metoda de evaluare pentru activele care acoperă rezervele tehnice în cauză;

e) rezervele tehnice se calculează separat pentru fiecare contract; se permite totuși utilizarea de generalizări sau aproximări adecvate, dacă acestea produc aproximativ același rezultat ca și calculele individuale; principiul calculării separate nu împiedică în niciun fel constituirea rezervelor suplimentare prevăzute la art. 10 lit. c);

f) când valoarea de răscumpărare a unui contract de asigurare este garantată, valoarea rezervelor matematice pentru acel contract de asigurare va fi menținută permanent cel puțin la nivelul valorii garantate;

g) rata dobânzii utilizată se alege cu prudență, în funcție de moneda în care societățile își asumă obligațiile de plată în cadrul contractului de asigurare, și nu poate depăși randamentul previzionat al activelor corespunzătoare deținute de societate în acel moment, avându-se în vedere și o deducere adecvată; când activele societății sunt evaluate la valoarea lor justă, societatea se poate raporta la randamentul anticipat al activelor deținute în acel moment, precum și al viitoarelor active;

h) elementele statistice de evaluare și de alocare a cheltuielilor vor fi selectate cu prudență, avându-se în vedere obligațiile asumate, tipul de contract și costurile administrative și comisioanele care se estimează că vor fi plătite;

i) în cazul contractelor de asigurare cu participare la rezultatul investițional, metoda de calcul al rezervelor tehnice poate lua în considerare, fie implicit, fie explicit, toate tipurile de bonusuri viitoare, în concordanță atât cu proiecțiile viitoare, cât și cu metoda actuală de distribuire a bonusurilor;

j) evaluarea cheltuielilor viitoare se poate face implicit, de exemplu utilizând valoarea viitoare a primelor nete de taxe de gestionare; totuși, evaluarea generală, implicită sau explicită, trebuie să fie mai mare sau egală cu o estimare prudentială a viitoarelor cheltuieli relevante;

k) metoda de calcul al rezervelor tehnice nu va suferi modificări de la un an la altul ca urmare a unor modificări arbitrare aduse metodei sau bazelor de calcul și va fi de natură să permită recunoașterea repartizării beneficiilor în mod adecvat; de asemenea se va folosi aceeași metodă pe parcursul unui exercițiu financiar.

ARTICOLUL 12

Asigurări de viață și anuități care sunt legate de fonduri de investiții

(1) Când beneficiile oferite de un contract de asigurare sunt direct legate de valoarea unităților într-un organism de plasament colectiv în valori mobiliare sau de valoarea activelor conținute într-un fond intern deținut de societate, de regulă divizat în unități, rezervele tehnice referitoare la beneficiile în cauză trebuie reprezentate cât mai exact posibil de aceste unități sau, în cazul în care nu sunt înființate unități, de activele în cauză.

(2) Când beneficiile oferite de un contract de asigurare sunt direct legate de un indice al acțiunilor sau de altă valoare de referință, altele decât cele menționate la alin. (1), rezervele tehnice referitoare la beneficiile în cauză trebuie reprezentate cât mai exact posibil de unitățile care trebuie să reprezinte valoarea de referință sau, în cazul în care nu sunt înființate unități, de activele care prezintă garanția și tranzacționabilitatea adecvate și care corespund cât mai exact posibil celor pe care se bazează valoarea de referință specifică.

(3) Când beneficiile menționate la alin. (1) și (2) includ o garantare a randamentului investițiilor sau alte beneficii garantate, rezervele tehnice suplimentare corespunzătoare se află sub incidența prevederilor art. 2—8 și ale art. 10 și 11.

ARTICOLUL 13

Registrul special de evidență a activelor care acoperă rezervele tehnice brute

(1) Societățile întocmesc, păstrează la sediile lor centrale și actualizează permanent un registru special de evidență a activelor care acoperă rezervele tehnice brute, denumit în continuare *Registru*, cu respectarea prevederilor prezentului articol.

(2) Societățile care desfășoară atât activitate de asigurări generale, cât și de asigurări de viață întocmesc, păstrează și actualizează permanent câte un registru pentru fiecare dintre cele două categorii de asigurări practicate.

(3) Registrele se întocmesc în formatele prevăzute în anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezenta normă, se organizează pe secțiuni, în funcție de tipul activelor care acoperă rezervele tehnice brute, și se păstrează pe suport electronic.

(4) În Registrul special de evidență a activelor care acoperă rezervele tehnice brute constituite pentru asigurările de viață, conform anexei nr. 2, se evidențiază distinct activele deținute în țară și cele din străinătate, atât pentru asigurările de viață fără componentă de acumulare (tradiționale), cât și pentru cele de viață și anuități legate de fonduri de investiții (unit-linked).

(5) Valoarea totală a activelor înscrise în Registru, evaluate în conformitate cu prevederile legale în vigoare, trebuie să fie, în orice moment, cel puțin egală cu valoarea rezervelor tehnice brute determinată în conformitate cu prevederile prezentei norme.

(6) Informațiile aferente activelor care acoperă rezervele tehnice din Registru sunt completate cu soldurile de deschidere ale exercițiului financiar 2016 sau, în cazul societăților autorizate de către A.S.F. după această dată, cu soldurile existente la data autorizării.

(7) Terenurile și construcțiile sunt evidențiate pe fiecare teren sau imobil.

(8) Titlurile de stat, obligațiunile municipale și depozitele bancare sunt evidențiate pe fiecare activ.

(9) Disponibilitățile bănești existente în conturile curente și în casierie, în lei și în valută, sunt evidențiate la valoarea soldului final al perioadei pentru care se face raportarea, care se justifică cu datele înscrise în bilanța disponibilităților în conturi curente pe bănci și casierie, pe valute, pe baza extraselor de cont și a registrelor de casă.

(10) Valorile mobiliare tranzacționate sunt evidențiate pe fiecare componentă a portofoliului.

(11) Creanțele aferente primelor brute subscrise sunt evidențiate la valoarea soldului final al perioadei pentru care se face raportarea, care va trebui justificat cu fișa analitică a conturilor 401 „Decontări privind primele de asigurare” și 405 „Decontări privind operațiunile de coasigurare” sau prin alte evidențe operative privind primele brute subscrise și neîncasate.

(12) Societățile notifică A.S.F., de îndată, cu privire la crearea de sarcini asupra unui activ înscris în Registru și au obligația de a urmări ca activele existente să acopere rezervele tehnice brute; notificarea este însoțită de documente justificative, precum extras de carte funciară, raport de evaluare, contract de garanție etc.

(13) În situația în care un activ înscris în Registru este grevat de sarcini în favoarea unui creditor sau a unui terț, cu consecința indisponibilizării unei părți din valoarea acestui activ pentru acoperirea rezervelor tehnice brute, această situație se înscrie

în Registru, iar suma indisponibilă nu este inclusă în valoarea totală menționată la alin. (5).

(14) Dacă un activ admis să acopere rezervele tehnice este grevat de sarcini în favoarea unui terț sau a unui creditor fără a îndeplini condițiile prevăzute la alin. (13) ori dacă un creditor are un drept de a cere compensarea creanței sale cu creanța societății, în caz de insolvență și faliment ale acesteia, această situație se înscrie în Registru, iar acelor active li se aplică prevederile legale în vigoare.

(15) Componenta activelor înscrise în Registru conform prevederilor prezentului articol, în momentul deschiderii procedurii falimentului, nu trebuie să se modifice și nu se poate opera vreo schimbare în Registru, cu excepția corectării erorilor pur materiale, decât cu avizul A.S.F. și cu aprobarea judecătorului-sindic.

(16) Sub rezerva prevederilor alin. (15), lichidatorii trebuie să adauge la valoarea activelor respective toate veniturile obținute din fructificarea lor, precum și valoarea primelor încasate în activitatea în cauză între momentul deschiderii procedurii falimentului și cel al plății daunelor aferente activității de asigurare sau, după caz, cel al transferului de portofoliu.

(17) Dacă produsul realizării unor active este mai mic decât valoarea lor estimată în registre, lichidatorii sunt obligați să furnizeze o justificare privind acest lucru A.S.F., precum și judecătorului-sindic.

(18) Societățile transmit trimestrial A.S.F. registrele în format electronic, în aplicația ASF-EWS, până în ultima zi calendaristică a lunii următoare încheierii trimestrului pentru care se face raportarea; A.S.F. poate solicita, în orice moment, transmiterea Registrului pe suport hârtie, actualizat cu soldurile existente la data solicitării și semnat de către conducerea societății.

ARTICOLUL 14

Sancțiuni

Nerespectarea dispozițiilor prezentei norme se sancționează de către A.S.F. conform prevederilor art. 163 din Legea nr. 237/2015.

ARTICOLUL 15

Intrarea în vigoare

(1) Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 1 ianuarie 2016.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei norme se abrogă:

a) Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.109/2003 pentru punerea în aplicare a Normelor privind metodologia de calcul și evidență a rezervelor tehnice minimale pentru activitatea de asigurări generale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 3 noiembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare;

b) Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.106/2005 pentru punerea în aplicare a Normelor privind Registrul special de evidență a activelor care acoperă rezervele tehnice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 22 iunie 2005;

c) art. 1, art. 2, art. 10, art. 11 și art. 13—15 din Normele privind rezervele tehnice pentru asigurările de viață, activele admise să le acopere și dispersia activelor admise să acopere rezervele tehnice brute, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 8/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 11 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Mișu Negrițoiu

București, 23 decembrie 2015.

Nr. 38.

ANEXA Nr. 1

Registrul special de evidență a activelor care acoperă rezervele tehnice brute constituite pentru asigurările generale

Nr. crt.	Denumirea activului		Valoarea activului la 31.12.2015		Data înregistrării operațiunii în evidențele contabile		Valoarea contabilă netă la data raportării	Valoarea conform normelor A.S.F.1 la data raportării	Veniturile totale obținute din fructificarea activelor	Observații cu privire la activul grevat de sarcini
			Valoarea contabilă netă	Valoarea conform normelor A.S.F.1	Intrări	leșiri				

¹ Coloana se completează numai de către asigurătorii autorizați conform părții a II-a din Legea nr. 237/2015 cu valorile determinate potrivit normei A.S.F. privind funcționarea asigurătorilor supravegheați conform regimului național.

ANEXA Nr. 2

Registrul special de evidență a activelor care acoperă rezervele tehnice brute constituite pentru asigurările de viață

Nr. crt.	Denumirea activului		Valoarea activului la 31.12.2015		Data înregistrării operațiunii în evidențele contabile		Valoarea contabilă netă la data raportării				Valoarea conform normelor A.S.F.1 la data raportării		Veniturile totale obținute din fructificarea activelor	Observații cu privire la activul grevat de sarcini	
			Valoarea contabilă netă	Valoarea conform normelor A.S.F.1	Intrări	leșiri	În țară		În străinătate, cu specificarea țării		Asigurări tradiționale	Asigurări unit-linked			
							Asigurări tradiționale	Asigurări unit-linked	Asigurări tradiționale	Asigurări unit-linked					
			— mii lei —	— mii lei —	— mii lei —	— mii lei —	— mii lei —	— mii lei —	— mii lei —	— mii lei —	— mii lei —	— mii lei —			

¹ Coloana se completează numai de către asigurătorii autorizați conform părții a II-a din Legea nr. 237/2015 cu valorile determinate potrivit normei A.S.F. privind funcționarea asigurătorilor supravegheați conform regimului național.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

